

שמעון זריהן
פסיפס זכרונות

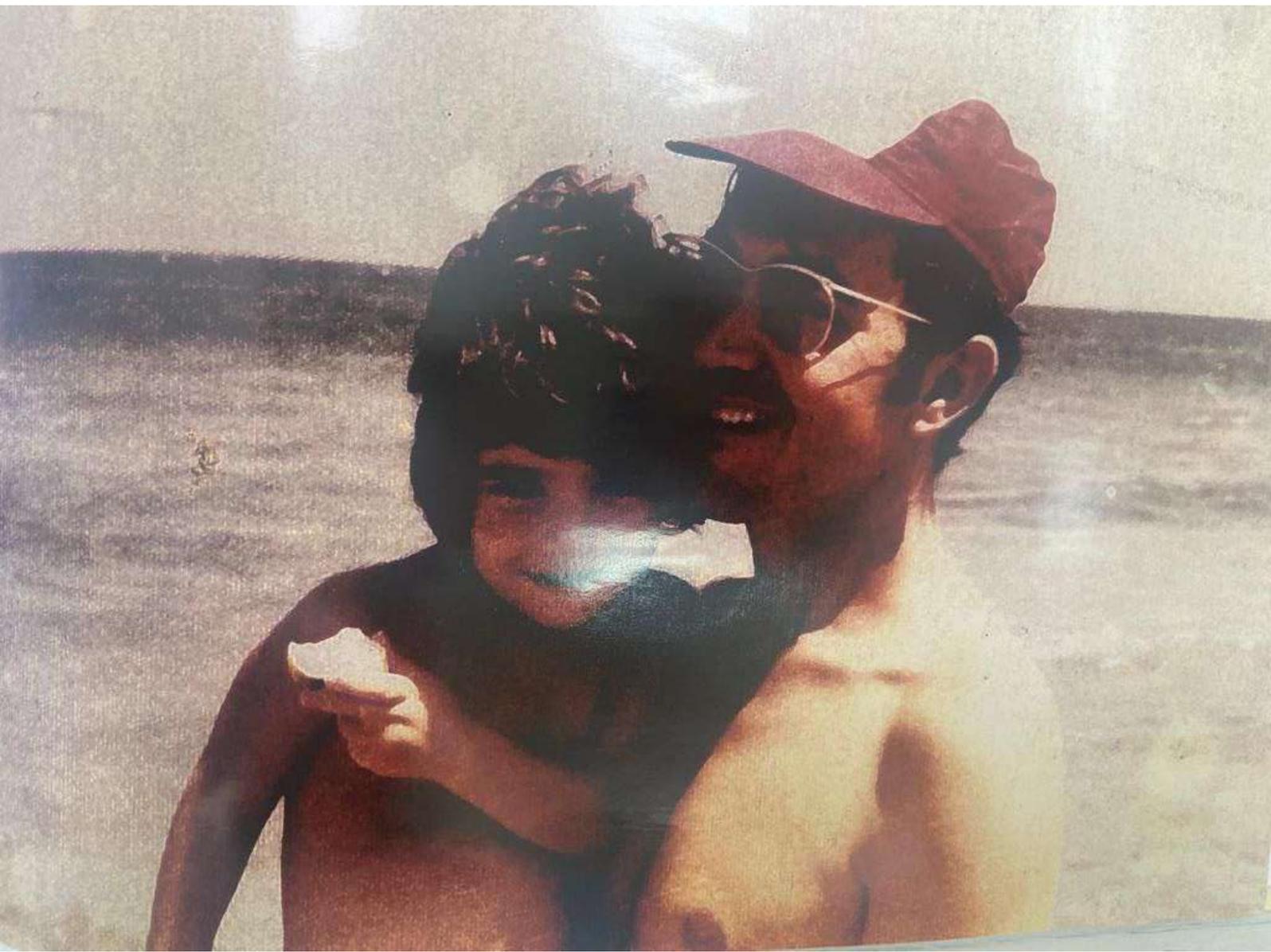

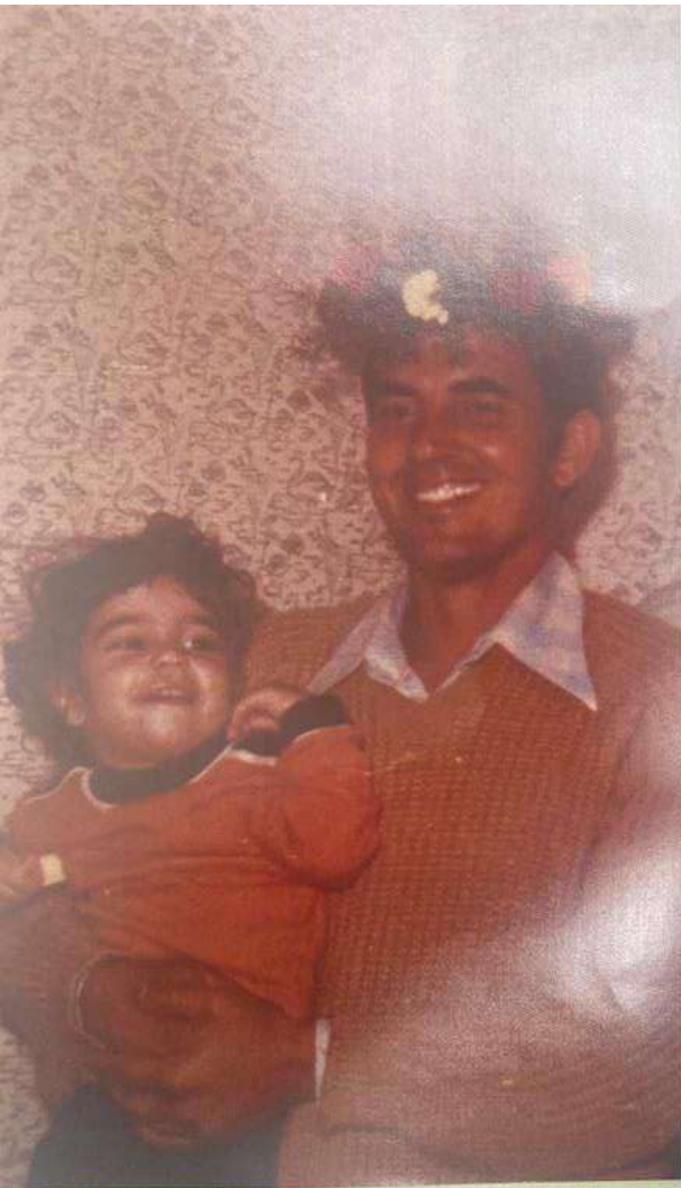

לציון 25 שנה למותו של אבא קיבצנו קטעי זיכרונות וסיפורים המתארים אירועים וחוויות שחוינו עימו. אוסף זיכרונות זה יוצר פסיפס של דמותו דרך מי שהיה עבור כל אחד מאיתנו: בן, אח, בעל, אבא, דוד, גיס, חבר ובן אדם בכלל. בסיפורים אלה אפשר להתוודע לצדדים שלא הכרנו, להחיות זיכרונות מודחקים ולהכירו ליקירנו שלא זכו לפגשו.

תנדה מקרב לב לכל מי שלקח חלק ביצירת פסיפס זיכרונות זה. תהליך זה מלווה בכאב וצער אבל גם בהעצמה, השראה והשלמה. האופטימיות, טוב ליבו, הדאגה המסורה והנתינה הבלתי נלאית לקרוביו, אהבתו ותחושת האחריות שלו למדינה, השמחה בחלקו, חוש הצדק והמקצועיות ללא פשרות- כולם ככולם ראויים לציון והינם מודל לחיקוי. אבא חי חיים מלאים עם סיפוק ואהבה למה שעשה, היה מאושר בחלקו, אוהב ונאהב.

יהיה זכרו ברוך לעד.

בפעם האחרונה שראיתי את אבא הוא יצא מהבית עם מדים וקופסת קרטון חומה מתחת לבית השחי. התעוררתי כשפתח את הדלת לצאת ומתוך שינה נפרדנו לשלום.

אבא היה אדם הגון, ישר, מקצוען בעבודתו אך לפני הכל היה המצחיק בבית.

התלוויתי אליו הרבה במסגרת השרות הצבאי. בבילו, בסדנא המצוחצחת והמוכנה לחרום, הסובבים אותו תמיד דיברו בשיבוח ועל מקצועיות עבודתו ולמרות שהיה המפקד בעל הסמכות, חייליו אהבו את סביבתו.

במחנה מעלה אדומים היה קצין החימוש החטיבתי, היינו נוסעים ב-D200 דרך העיר רמאללה. הייתה פעם שנתקענו שם באמצע העיר. חשש לא היה אז... פעם כשניסו דיון במשרד הייתי צריך להמתין בחוץ. משעמום התעסקתי עם מטף כיבוי אש וברב תמימותי הפעלתי את המטף והתכסתי כולי באבקה לבנה וזה עוד היה אחרי מקלחת. כשאבא יצא לראות מה קרה היה צחוק גדול.

את אבא אני זוכר אוהב לשבת על השטיח ורואה מבט לחדשות או עומד מולנו עושה הצגה או מספר בדיחה.

כשהגיעה הידיעה המרה הייתה תקופה שפשוט חשבתי שהנה הוא בא ושואלי: זו הייתה טעות או חוסר קשר איתו. הזמן עובר והאבדן קשה יותר כשגדלים יותר ויותר...

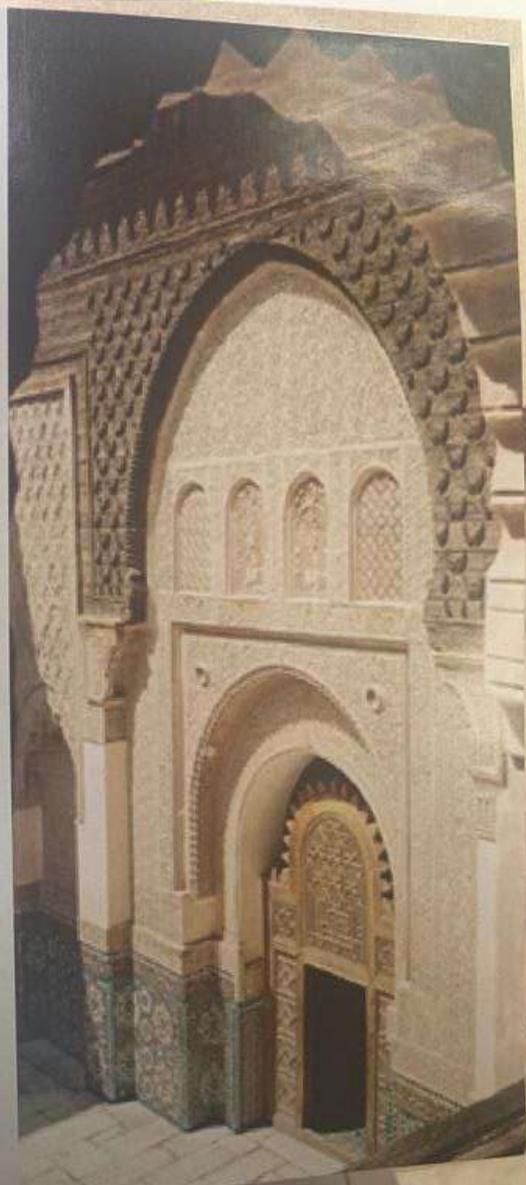
גולן

שמעון הנביא אחי הגדול, היה ביננו הפרש של שנתיים. בהיותו ילד היה רציני וחרוץ והתקבל לבית ספר אורט קזבלנקה בתנאי פנימיה. בביקורו הראשון מהפנימיה לא זיהיתי אותו-מילד תפך לנער בוגר. הוא היה תלמיד מצטיין במגמת מכונאות רכב וסיים לאחר 3 שנים בהצטיינות. שמעון מאד אהב להתלבש יפה, אך ללכת לקניות הוא הטיל את המשימה על אימו. בשלב מסויים עבד כשרטט בחברה ציבורית וקודם עד לדרגת סמנכ"ל.

ואז התקבלה ההחלטה לעלות ארצה:

בשנת 1960 לאחר שספינת אגוז טבעה וניספו 42 יהודים שרצו לעלות לארץ ישראל, שלטונות מחקו החלו לחקור אחרי פעילי עלייה שבמרוקו, נודע להם שאחותי הבכורה רחל היא זו שאחראית על כל פעילי העלייה במרוקו ומיד תפסו אותה וכלאו אותה בבית הסוהר. לאחר ששחררה בערבות הוברחה לצרפת.

מאותו רגע המשפחה החלה לנדוד מבית לבית בסיוע פעילי העלייה ובשלב מסויים הוברחה מאותה הדרך בה טבעה אוניית אגוז, המסלול היה כפי שאנו מתארים אותה ברגל, בתחילה נסענו בשתי מכוניות, הנהגים היו ערבים מקומיים שהביאו אותנו עד לגבול בין מחקו לסאותה שהיא כחבל ספרד. הגענו לחוף הים ברדת החשכה וחיכינו לספינה שתאסוף אותנו, אך הספינה לא הגיעה מכיוון שהיו סייורים ימיים נגד הברחות ומניעת בריחת יהודים ואוניות.

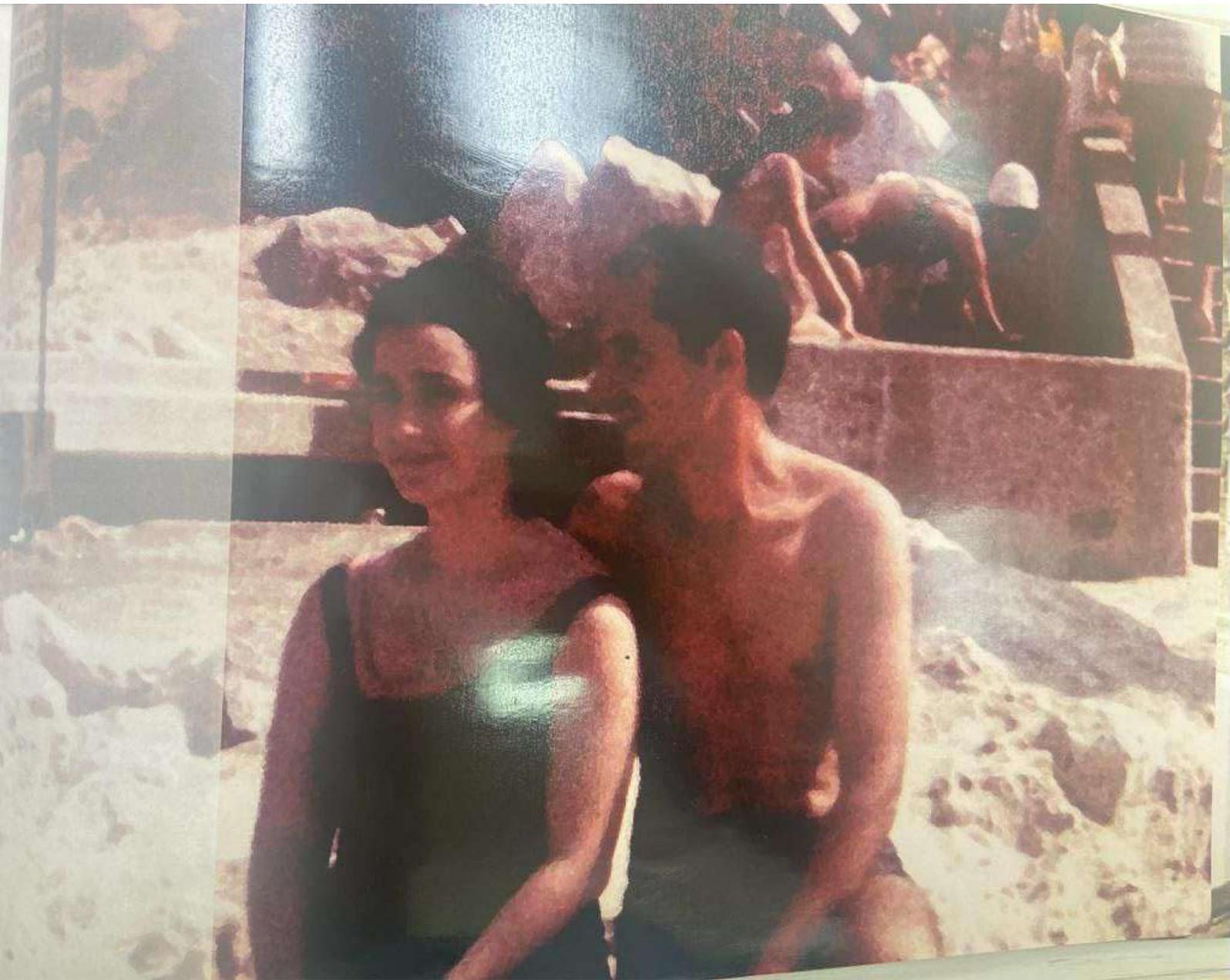
הסיכוי היה שכשהספינה תגיע על הקברניט להדליק סיגריה. לאחר מספר דקות התנהלו סימנים בין המלואים שלנו לקברניט של הספינה והקברניט אכן הדליק את הסיגריה. לאחר מספר דקות הגיעה סירת משוטים, העלנו עליה מחצית מהמשפחה והסירה שטה לעבר הספינה, לאחר מכן הסירה חזרה לחוף ומחצית השנייה של המשפחה ואני בתוכם עלינו לסירה ושטנו שוב לכיוון הספינה אך הספינה נעלמה, מפקד המשטרה החופית של מרוקו הפנה את הסירה שוב לכיוון החוף. היה לי פנס והארתי איתו לכיוון המים אך לא הצלחנו לראות את הספינה, אך מהספינה ראו אותנו. לאחר מספר דקות הצלחנו לראות אור מכיוון לב הים, הקברניט הצית סיגריה ואז הספינה שטה לכיווננו. ברצוני לציין כי הספינה שאספה אותנו היתה ספינת דיג, הכניסו אותנו למקום שבו אכסנו דגים, לכן למחרת כשירדנו מהספינה הסרחנו מדגים.

כשהגענו לסאותה, קיבלה את פנינו משפחה יהודית מקומית. התקלחנו, החלפנו בגדים וכבר בשעות הבוקר הפלגנו במעבורת לספרד ומשם לגלברטר ששייכת לבריטניה הגדולה. שם שהינו במחנה עולים כשבוע ימים, משם טסנו למרסיי שבצרפת, ושם שהינו כשבוע ימים. מנמל מרסיי עלנו על אונייה הנקראת "ארצה" והפלגנו לארץ. הגענו לישראל בחול המועד סוכות.

כשהגענו לארץ שמעון הלך ללמוד באולפן ולאחר מכן התגייס לצבא.

שמעון היה אח, גיס, דוד וחבר מסור מאד, ובראש מעייניו היו משפחתו והצבא.

בגעועים ואהבה,
אליעזר

שמעון היה בן דודי וקר ואהוב, בן בית בבית הורי, חבר לאחי הגדולים ואהבה גדולה לאבי ז"ל. מיד עם עליית הארץ מוקדו הראשון היה אצלנו. זו הייתה הפתעה ושמחה גדולה.

האהבה בינינו צמחה לה ללא התראה בביתו של דודנו שלמה ז"ל. למרות שהכרנו זמן רב מני כן הייתה תחושה כאילו רק היום הכרנו. מרגע זה היה ברור לנו שנועדו להיות יחד. עבורי שמעון היה בעל אידיאלי: יפה, חביב, אהוב, חכם, ובעיקר כי אהבנו אחד את השני. זמן לא רב אחרי כן נישאתי והוא נהג לכנות אותי ג'טה. כשרצה להתפייס היה אומר "תסלחי לי אם לא כבעלך אז כבן דודך".

במהרה נולדו לנו שלושה ילדים נפלאים שכל אחד קיבל חלק מאישיותו. גלית נולדה ראשונה וכינה אותה גליתשקה. "הרבה אור יהיה בבית" הוא אמר, ואכן אור גדול היה. ילדה טובה, נבונה ומקסימה, בת בכורה, גאוותו הגדולה. הוא אהב ללוותה בכל חוג או ארוע. תמיד אהב לשמוע את הערכות הטובות מפייהם של המורים. גולן, גולי עד היום, בן זכר. עם הולדתו האיום של התואר "אבולבנא" הוסר מעל שמעון. בגולן ראה את המשך דרכו. ואכן כך מקצועו, בעל חוש טכני מפותח, דייקן בעבודתו. בכל הזדמנות גולן התלווה אליו ואהב להיות במחיצתו. והקטנה נני, אינדיאנית, שובבה ובעלת נחישות והתמדה. שמעון התגאה שלענת קסם מיוחד. עם חיוכים ונישוקים היא הצליחה לעודד כל אדם במצב רוח ירוד.

מסירותו והתמדתו בעבודה לא גרעו מיכולתו לדאוג ולטפל במשפחתו. בכל הזדמנות לקח אותנו לטיול ולהכיר כל מינה אפשרית בארץ. פיקניקים עם חברים ועם המשפחה הגדולה היו דבר שגרתו. הוא אהב מאוד את הים ולא פעם בילינו עם אחיותיי בשחייה לילית שכשהזאטוטה גלית קופצת מאחד לשני וברקע מוזיקה צרפתית של אדמו שגדל לצליליו.

שמעון חתם קבע כעבודה זמנית מאחר והתכנית הייתה להקים מוסך תוך ניצול תעודת האומן שברשותו. לצערנו המצב הביטחוני בארץ לא אפשר לבעלי מצפון כמו שמעון לקום ולפרוש. בכל טעם עמדה תחושת המחויבות לצבא ולמדינה לעיניו. שמעון היה בעל מקצוע רציני ומוכשר. מהנדסים שהיו באים להדריךנו מצאו עצמם מודרכים ומקבלים המון מהידע שצבר. נערי מצוקה שחלק משיקומם היה עבודה בסדנא אצל שמעון אהבו לעבוד במחיצתו. הוא דאג לכל חסרונם והיה רגיש למצוקתם וביקש אצל משפחתם. ברגע של הלצה אמר "אם חסר לך דבר מה רק תבקשי מהנערים ומיד ידאגו שתקבלי".

יום אחד מפקדו ביקש שאתלווה אליו לראות היכן בילה שעות רבות ואכן הופתעתי. שמעון ביזמתו ובעזרת חברים שגייס הקים סמוך למחנה עופר סדנא לטיפול ברכבים במקום להעבירם למרכז הארץ. דבר שחסך שעות עבודה יקרות.

על אף השנים הרבות שחלפו והזיכרונות שנדחקו שמעון תמיד איתנו. אנחנו מתגעגעים וכואבים את האבדן והפספוס. בכל רגע בחיינו מדמיינים אנו איך שמעון היה רואה את הדברים, איך היה נוהג, איך היה מרגיש ואיך היה נראה היום. דבר אחד ברור הוא היה בעל, אבא וסבא אוהב ומחבק ובעיקר שמח בחלקו. אהובי, יקירי ובן דודי יהיה זכרך ברוך!

יהודית

ביום חמישי, ערב פטירתו הגיע שמעון לנהריה לבקרני, עמוס היה בלבנון ולא שמעתי ממנו דבר. שמעון כהרגלו הביע אופטימיות והבטיח לי שהוא יברר על מקום הימצאו של עמוס למחרת כש הוא יהיה בלבנון. נזכרנו במלחמת ששת הימים, עמוס השתתף בשחרור ירושלים וגדדו סגן אבדות כבודות. שמעון שידע על הנעשה נסע לירושלים לחפש את עמוס והתקשר אליי להודיע לי שהכל בסדר. נזכרנו בטויל ביהודה ושומרון לאחר המלחמה כשהוא השיג אישור ולקחת את כלנו. באותו יום חמישי ישבנו עד מאוחר. הוא סיפר לי על חוסר המוסריות של חיילים ששחזרו עירומים בליטאני לעיני נשים ערביות שחלפו במקום ועל הצורך למנוע מצבים כאלו. הוא סיפר על תכניותיו לעתיד לאחר השחרור והעיקר לא הפסיק לדבר על הילדים. הוא סיפר בגאווה רבה על מסיבת הסיום של גלית ותאר פרוטרוט את התפקידים שהיא מילאה בהצגה. הוא סיפר על השובביות של גולי בכל פעם שהוא התלווה אליו למחנה. הוא סיפר על החוכמות של ענת, התינוקת שלו, וכינה אותה "גאלה כהן". מאוחר יותר, שכבנו לישון ולמחרת יום שישי נפרדתי ממנו כשסיכמנו שאולי ניפגש משהו כי עמדתני לנסוע לנתניה.

ביום שישי בערב, בהיותי אצל אליעזר קיבלתי את הפשורה המרה. הרגס היה גדול מאוד, לקח לי שנים להתגבר עליו. לאחר השבעה חזרתי הביתה, השמיכה שהתכסה בה הייתה עדיין בסלון, הבירה שהוא שתה ממנה במקרה ושאריות של סלט חצילים מרוקאי שהוא אהב.

אני מתגעגעת לחיך שלו, לרוח הציניקט, לאופטימיות, לכוח הסבל ולסבלנות שלו. מכל הטיולים נשארה לי תמונה של בחור צעיר, לבוש חולצה משובצת וכפכפים. כתושבת הגליל אני חולפת מדי פעם ליד איזה ש הוא קבר של צדיק ותמיד זה מחזיר אותי לטיול עם שמעון ומשפחתו שבו גולי איבד את מפתחות האוטו, עוד מעשה קומדיס שלו. למרות שהייתי הבכורה, הוא תמיד דאג לי והתלווה אליי לכל מקום, אם זה לטיול התנועה, לערב ריקודים בקזינו (על מנת לשמור שלא אהיה עם בחורים לבד). בשבילי הוא ישאר לעד אחי הצעיר וארגיש תמיד בחסרונו אך אני מתנחמת בהצלחת ילדיו.

שמעון אחי הגדול

סיפורים יפים שמעתי עליך מפי אמא שתמיד כינתה אותך "בני הבכור" על כך ששימשת כפה להורים, על המסירות האחריות שגילית בכל הקשור למשפחה כמובן על "המורעלות" שלך בעבודתך בצבא. כחודשיים לפני שנפלת עברתי לגור עם משפחתי בראשון לציון וכמובן לא שכחת לקפוץ כדי לבדוק אם אני זקוקה לעזרה למרות שזמן פנוי כמעט ולא היה לך. ילדיך כבר הפכו הורים לילדים ואת אהבתך לילדים כולנו מכירים. בשיחות בנינו האחים תמיד אמרנו שבוודאי כסבא הן היו בוודאי הנכדות הכי מפונקות בעולם.

אחותך גולדה

שלושים ואחד השנים הראשונות מחיי גדלתי כשיש לי אח גדול שמעון וגם אח"כ הוא נשאר איתי, קשה לי לדלות זיכרונות שקשורים אליו כי יש חיים שלמים וקשה לתמצת אותם לזיכרון זה או אחר, ובכל זאת יש דברים שתמיד צפים בראשי הקשורים בשמעון אחי.

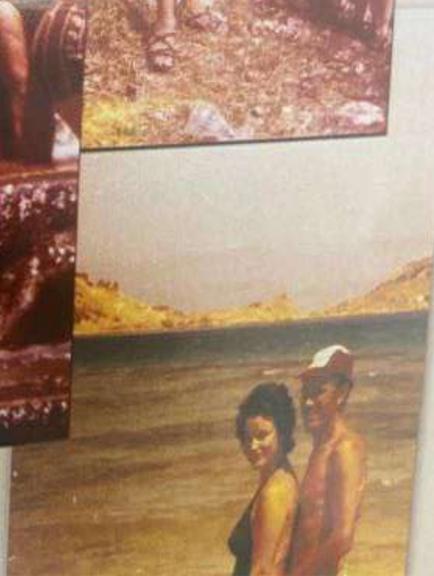
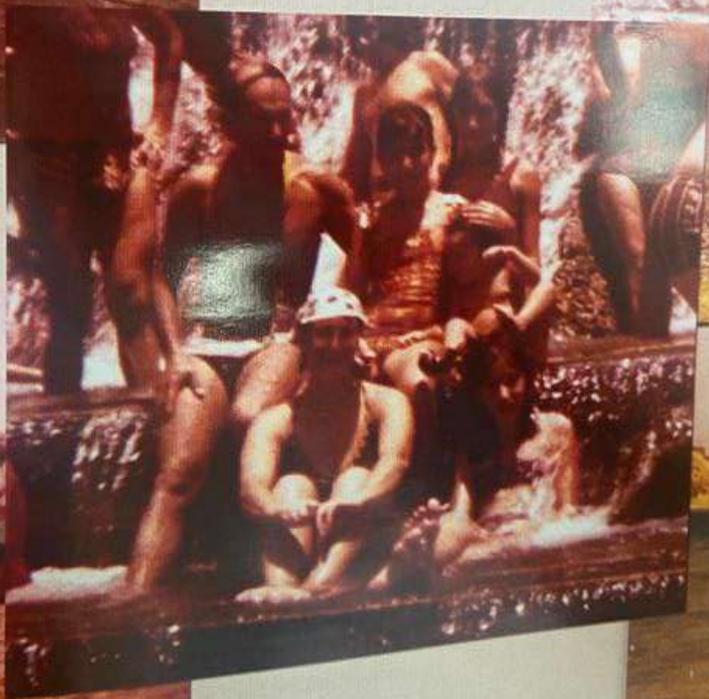
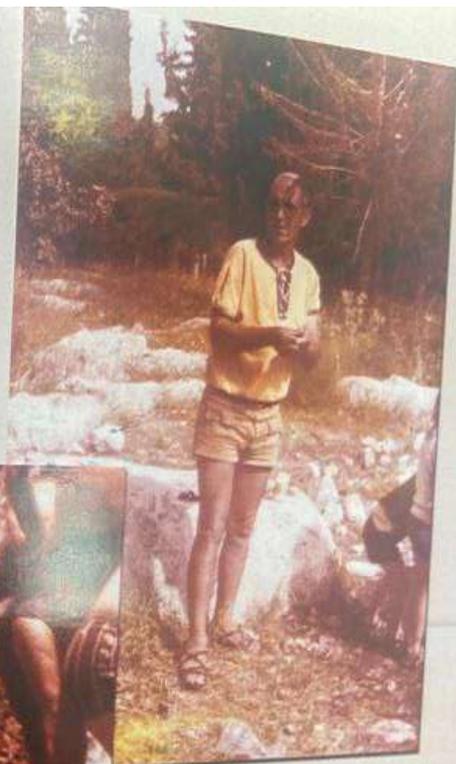
בכיתה ט' למדתי בישיבה התיכונית ברעננה, היה לי מדריך חברתי ג'ינג'י " שהתלבש" עלי. אחרי ריב איתו הוא העניש אותי, אני איימתי עליו שאני אביא את אחי הגדול והוא כבר יראה לו.

למחרת ברחתי מהישיבה, אחרי מספר ימים ושיחות. אמא החזירה אותי לישיבה, והבטיחה ששמעון יגיע לדבר עם המדריך ועם המנהל.

מיותר לציין עד כמה היה לחוץ המדריך שלי בהמתנה שהאח ה"עבדאיי" שלי יגיע לישיבה, שלשה ימים אחרי שחזרתי שמעון בא לישיבה, הוא דיבר עם המדריך לבד ואח"כ אמר לי שאני לא צריך לפחד שהמדריך יתנכל לי. שמעון כמובן דיבר עם המדריך בצורה נעימה, המדריך התנצל בפניו והבטיח להניח לי. צריך לראות את אנחת הרווחה של המדריך כשנוכח לדעת שזה לא ה"עבדאיי" שהוא ציפה לפגוש. המדריך המשיך לעצבן אבל לא אותי.

ערב אחד הגיע שמעון עם רכב מהבסיס, הייתי אז בתיכון בנתניה, הוא יצא לבלות עם אליעזר ובקש שאמסור את מפתחות הרכב לחייל שיגיע מאוחר יותר כדי שזה יחזיר את הרכב למחרת לבסיס או שיעשה הסעת קבע, אני כנראה נרדמתי כשהחייל הגיע והוא עזב בלי לקחת את הרכב, מה שאילץ את שמעון לנסוע למחרת לבסיס, שמעון הגיע מאוחר בלילה וכעס מאד עלי, זו הייתה הפעם היחידה שהרגשתי שהוא כועס עלי מאד מאד, בדרך כלל עלי הוא לא כועס.

את ההופעה הראשונה של מתי כספי בצוות הוואי פקוד דרום ראיתי בסדנא של צריפין כששמעון הזמין אותי למסיבה בבסיס שלו, בכלל הוא תמיד שמח כשבאתי לבקר אותו בבסיס, והיה גאה להציג אותי, את האח הקטן שלו. חלק מהשרות צבאי שלי עשיתי בצריפין, הייתי קופץ אליו מידי פעם בהפסקות, לפעמים הייתי מצטרף אליו בסוף היום לבית בבת ים ולמחרת היינו חוזרים ביחד לצריפין עם ההסעה של הבסיס שלו.

היינו שניים. הגענו לפני 38 שנים כ-5 משפחות לעיר בת-ים. בבלפור מול חוף הים. היינו זוגות הנדסים עם ילדים קטנים בערך באותם הגילאים כאשר זוג מדיירי הבניין שמעון ויהודית זריהן הגיעו עם ילדיהם אחד בשם גלית שהתחברה לבנותי בלש וסמדר ששיחקו יחד רבו יחד והשלימו תוך מיסמא ברוגז ברוח אף פעם שולם שולם לעולם. הן היו חברות בלב ובנפש.

עם השנים נקשרו קשרי חברות הדוקים וטובים. בילינו במשותף מאחר ולא היינו ממונעים שמעון כאיש צבא קבע דאג להביא אוטו צבאי ויחד נסענו לפיקניק כל המשפחה. לשמעון נולד בן שנקרא גולן ולנו נולדה בת שנקראה הדס וכל הזמן שיחקו ולא נפרדו לדגע עד כי חשבנו שפעם בעתיד יינשאו אך לא כך היה וכל אחד הלך בדרכו שלו.

זכור לי שבאחד מימי הביילויים בפיקניק באזור ירושלים בפארק קנדה אמרנו אני ויהודית שלא נחזור ללא שלל ואכן חזרנו עם שלל כמו למשל זיתים ורימונים. כאשר יצאנו לסענה לבלות ולא מצאנו שלל המשכנו לטייל ולחפש עג שמצאנו פתאום מטבעות כסף שמחנו וקנינו גלידות. זו הייתה חוויה...

בל"ג בעומר עשינו מדורות עם עוד זוג חברים ארקדי וטניה. היינו בחוף הים מתחת לפנסי החשמל. הגברים רקדו במעגל ושמעון אמר שאין כמו הקציצות של אשתו יהודית.

אני ובעלי שבת זוכרים כאשר רכשנו את המכונית הראשונה שמעון התלהב מאוד יותר מאתנו. הייתי בהריון בביתי הרביעית ונתקפתי צירי לידה. מי שעזרו לי כמובן היו שמעון ויהודית שהביאוני לביה"ח

צהלון ביפו ושם ילדתי את דקלה. בעלי היה במשמרת בעבודה.

למים המשפחות גדלו והתרחבו. שמעון החליט לעבור דירה לראשל"צ רכש דירה ושכנע גם אותנו לרכוש דירה ולעבור יחד איתם. ואכן כך עשינו. רכשנו בית קטן ושמעון העז ושכנע אותנו להפר את החוזה כדי לרכוש בית גדול יותר.

שמעון עבר לשכונת אברמוביץ ואנחנו עברנו לשכונת המזל. לא היינו שניים אך נשארנו באותה עיר והיינו חברים בלב ובנפש. לאחר שהתארגנו בדירות החדשות ערב אחד ישבנו כולנו ותוך כדי שיחה אני אומרת שמעון בוא נרכוש אדמה ונבנה לנו קוטל אך שמעון ענה שדין מספיק עבודה וצריך לעשות חיים.

בחגים אירחנו והתארחנו כל אחד בביתו שלו, השתעשענו ונהנינו. ואז שמעון סיפר לנו על פרישתו מהצבא ועל שקיבל הצעת עבודה בחו"ל, באפריקה. יהודית התלהבה אך שמעון לא. בינתיים פרצה המלחמה ושמעון עדין בצבא והצטוו להכין את היחידה למלחמה. בהמשך הלחימה בלבנון שמעון יצא לחופשה וכשפגש את בנותי

שאל לשלום בעלי שבת. הבנות לא ראו את אביהם מספר ימים כי גם הוא גויס. שמעון התקשר ואמר: מה אנחנו צריכים את המלחמה הזו לעזאזל?

אציין ששמעון היה שכן טוב, חבר טוב ומעל לכל בן-אדם! אנו זוכרים ונזכור אותו תמיד כבן משפחה. יהי זכרו ברוך.

רחל ושבת

זיכרונות מאחי הגדול שמעון

מאחר ואני האדומה הכי קטנה במשפחה, יצא לי לשהות במחיצת אחי שמעון הכי פחות מכולם ובכל זאת ישנם זיכרונות יפים. אם אנסה להיזכר בילדות כשהייתי בערך בת 6 וכל שיני החלב שהיו שחורות התחלפו לשיניים לבנות, שמעון בא אלינו, הסתכל עליי ואמר: "איזה שיניים לבנות ויפות. מתי הן התחלפו?" ואני חשבתי לעצמי באותו רגע "מה?? כל כך הרבה זמן לא התראינו?!" אני עוד זוכרת שלפני יום העצמאות שמעון בא לבקר, הייתי אולי בת 8 והביא לי פטיש פלסטיק במתנה ואני שמחתי שיהיה לי פטיש כשנצא לכיכר העיר בערב עצמאות אבל משה אחי חשבת אחרת, הוא אמר שכדאי להרוג עם הפטיש זבובים וכאלה היו הרבה על המדרכה בשכונה שלנו. ירדנו למטה עם הפטיש ואז משה בכל כוחו נתן מכה לקבוצת זבובים- אף זבוב לא מת אבל הפטיש נשבר לשניים.

שמעון הביא לנו מכונית של "ג'יימס בונד", הוא הושיב אותנו (משה, גולדה ואני) והרבה לנו את המכונית ואיך היא פועלת שאם יורים בה מאחור אז לוחצים על כפתור ועולה מסך שמגן על המכונית ואם היא עולה באש אז לוחצים על כפתור וג'יימס בונד קופץ החוצה. עד היום איני יודעת היכן המכונית.

אני עוד זוכרת כשגולדה הייתה קטנה ורזה מאוד שמעון היה מושיב אותה על הברכיים שלו ומכריח אותה לאכול, גולדה הייתה בוכה ואוכלת ביחד.

כשהייתי בטירונות והייתה לנו שבת ביקור הורים שמעון בא עם אסתר וליאת שהייתה אז בת חצי שנה ובישר לי שנולדה לו תינוקת- ענת והוא היה מאוד מאושר. בכלל, ממה שאני זוכרת שמעון היה תמיד מאושר, תמיד שמח והשרה אווירה של ביטחון והכי אהב ילדים. הוא היה מכנה אותם "גריגעה" (אגוז קטן).

כשבאתי לבקר את שמעון בבסיס בצריפין שאלתי את ה-ש.ג. היכן המשרד של הרס"ר. הוא עשה לי פרצוף חמוץ ואז אמרתי לו שיזהר כי הרס"ר זה אחי.

הפעם האחרונה שראיתי את שמעון הייתה כשבאתי למסיבת הסיום של גלית שסיימה כיתה ח'. הייתה הצגה בנושא 100 שנה לראש"צ וגלית הציגה. שמעון צילם וצילם מכל כיוון שרק אפשר וכמה שאפשר וניסה להתקרב אל הבמה כמה שיותר קרוב. בסוף ההופעה כשגלית הצטרפה אלינו אמרתי לשמעון "תן לי לצלם אתכם כמשפחה" ואז צילמתי אותו עם המשפחה והצטלמתי איתם בעצמי. אבל לצערי, בדרך הביתה גילה שמעון שאין פילם במצלמה וכך פספסתי את התמונות היחידות שהיו יכולות להיות לי שעכשיו אחרי 25 שנה, עם אחי הקטן שמעון.

שמעון היה בחור יפה, תואר ורצינאלי, הכרתי אותו כאשר הייתי חברה של אחיו אליעזר - כיום בעל

מתחילת שירותו הצבאי היה שמעון חייל מסור וממושמע, זאת הייתה דרכו לאורך כל חייו.

כאשר נולדו לנו ילדים, כך גם ליהודית ושמעון, היינו יוצאים לטיולים משותפים בכל רחבי הארץ, לשמעון הייתה מודעות גבוהה להכרת ואהבת ארץ ישראל. מייד לאחר שהסתיימה מלחמת ששת הימים הוציא עבורנו שמעון אישורי כניסה מיוחדים וארגן לנו טיול מיוחד בשומרון וביריחו, זאת הייתה חוויה בלתי נשכחת.

שמעון תמיד היטה שכס והיה נכון לעזור בכל עת.

כאשר שבנו הביתה מטיולים ארוכים כמו למשל משארם א-שיך, אילת וכו', היה חזק להחדתנו עד פתח ביתנו בנתניה למרות שזה לא היה בדרכו הביתה.

כאשר שמעון הפך לקצין, אליעזר בעלי שירת כחייל מילואים בסדנה עליה שמעון פיקד, כאשר נודע לקצינים ביחידתו כי אליעזר הוא אחיו, הזמינו אותו לחדר האוכל המיועד לקצינים בלבד, אך שמעון אשר הקפיד מאד על הנהלים והחוקים, סרב תחת בגלל היושר האישי שלו.

בשיחות סלון עם חברים עיקר השיחות היו על הצבא, שמעון דיבר על הצבא בהערכה ובה, הצבא היה בנשמתו, היה אדם חם עם מוסר עבודה גבוה.

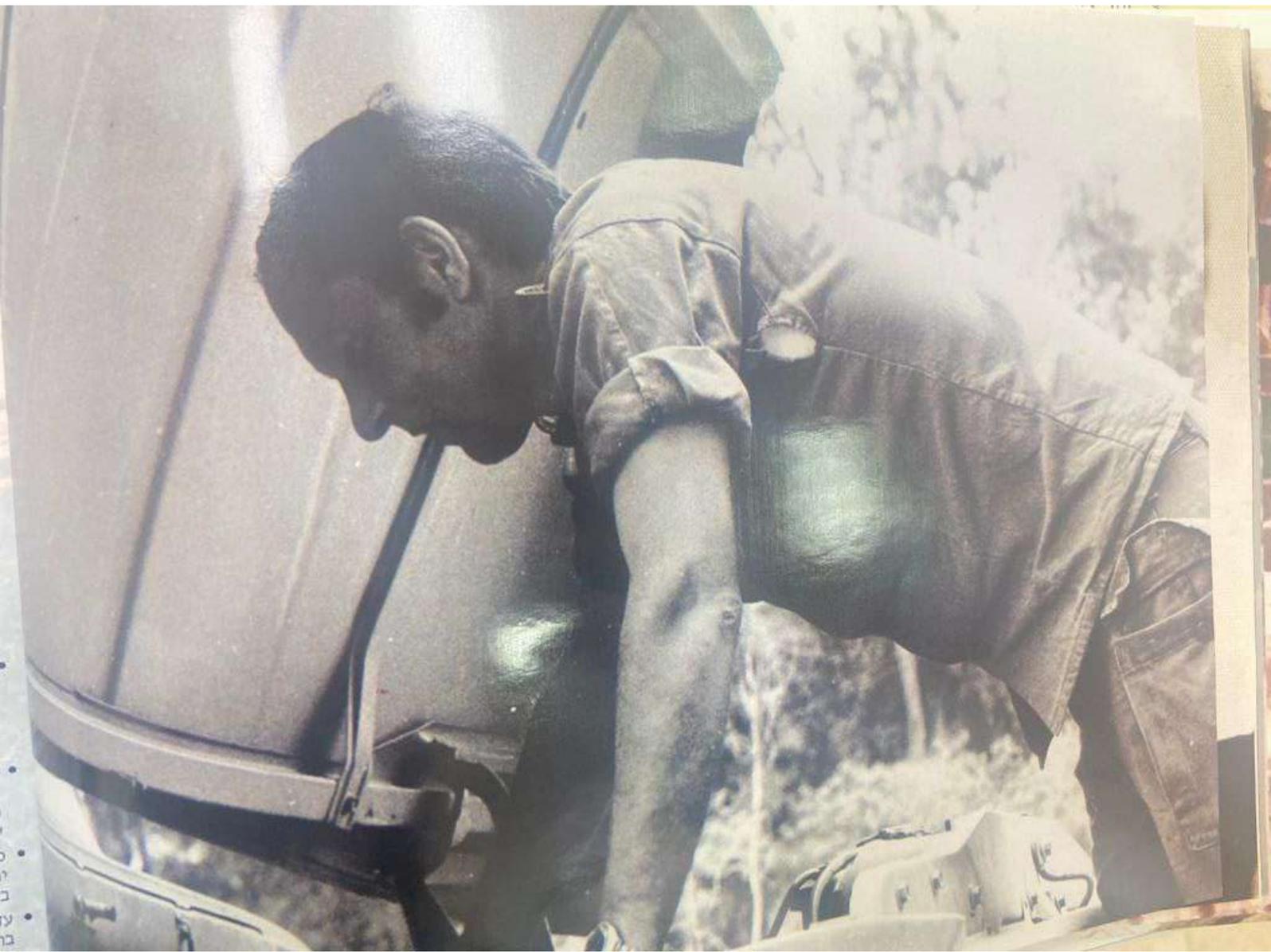
שמעון הפגין אהבה רבה למשפחתו, את אחייניו תמיד נישק בחוקה לנשיקות שלו קראו "אדידות", והעניק להם כינויים משעשעים: "חמידו", "חואן-פס" ו"גריגו". ילדינו התגאו מאד בדודם שמעון הקצין. זכרים את החופשות המשפחתיות המשותפות, חזר בן הזקונים שלנו זכר את הימים ששמעון לקח אותם ואת בנו גולן לברכה בבסיס שבזו שירת.

שמעון התגאה תמיד בילדיו ובאשתו יהודית, אשר ללא תמיכתה ועזרתה לא יכול היה להיות כל-כך מסור לעבודתו בצבא.

עבורי, כל שנה שעוברת אני חשה שהאובדן כואב יותר מכיוון ששמעון לא זכה לראות את ילדיו, גלית גולן וענת, גדלים ומקימים משפחות שבוודאי היה גאה בהם.

אנחנו, כל המשפחה המרחבת נפגשים ליד קברו של שמעון פעמיים בשנה, ביום מותו וביום הזכרון לחללי מערכות ישראל, אך שמעון נמצא במחשבותינו כל העת.

מרים זריהן
ובשם בני משפחתי.

ס
י
ב
ע
ב

- בשנת 1965 הונעתו לסיור בארץ 791 בצרופין, חייל חדש ו"יורם" והעבודה הראשונה שנתנו לי לעשות היתה לנקות חומר אטימה מגיפים – עבודה מלוכלכת וקשה כשחומר האטימה דביק ומגעיל – האחראי על הניבודה היה שמעון, בדרכו החיובית, השקטה והעניינית הצליח לגרום לכך שאבצע את העבודה במהירות וביעילות למרות ה"נוגל נפש" – אני זוכר זאת עד היום בעיקר בשל הסיבה ששוכנעתי בנוגע ע"י שמעון לעשות עבודה שמלכתחילה לא רציתי לבצע כלל.
- לסדנא הונעתי כשברשותי רישון נהיגה ומכיוון שביחידה היו חסרים חיילים בעלי רישונות נהיגה הועברתי מהר מאד למחלקת הבחינה – הונעתי עוד כטרם ידעתי מכוונאות ברמה שיכולתי להיות בחון מיומן ואחראי - שמעון, שהיה אז סמל או סמ"ר, ותיק ובוגר ממני, לקח אותי "תחת חסותו" ועזר לי להשתלב בעבודה תוך שהוא מלמד אותי את המקצוע כמעט מבראשית (הונעתי לצבא כבוגר ב"ס תיכון וקורס בן 9 חודשים במכוונאות רכב וטנקים).
- בתקופה מסויימת שמעון היה אחראי מחלקת הבוחנים בסדנא ואז היה גם מפקדי הישיר ממנו למדתי רבות וכרבות הימים שימשתי גם אני כאחראי מחלקה זו.
- בשלב מאוחר יותר שימש שמעון כמנהל העבודה הראשי בסדנא ואני הייתי אחראי הבוחנים – שני תפקידים אלה בעלי ליגודי אינטרסים רבים אך למרות זאת תמיד היה שיתוף פעולה מצויין בינינו ולא זכור לי אפילו מקרה אחד של ריב או ויכוח מהותי כששנינו מנוצלים את ידידותינו לקדם עבודתנו.
- דרכי עם שמעון המשיכה להצטלב גם בהמשך השנים כששמעון היה כבר קצין ואני הייתי רס"ר בחוליית הביקורת של פקוד המרכז – יצא לי לעשות לשמעון מספר ביקורות חימוש, כל הזכור לי מהביקורות היה הסדר והארגון המופתיים שנמצאו אצלו, כתב היד המסודר והקריא הפליא היה מיוחד מאד ורמת האחזקה הגבוהה אותה דרש מעצמו ומאחרים.
- בסוף שנת 1980 סיימתי קורס קצינים והוצבתי באוגדה 194 כעוזר קצין חימוש אוגדתי כששמעון היה קצין חימוש חטיבה 5 (לצערי זה היה תפקידו האחרון במהלכו נהרג) – החברות בינינו היתה רבה ושניינו גרנו בראש"צ כשלי, כקצין "צעיר", לא היה רכב צמוד – שמעון הציע לי להצטרף אליו והוא הסיע אותי כמעט מידי יום לעבודה ובחזרה הביתה, בתקופה זו היו לנו שיחות רבות בהן הסביר ולימד אותי כיצד להיות קצין יעיל יותר, אני חייב להודות כי חלק מהצעותיו הלכו איתי אח"כ לאורך השנים כקצין.
- שמעון תמיד היה ידוע כנהג זהיר מאד ואני הייתי מ"י יותר ונהגתי במהירויות גבוהות, שמעון תמיד אמר לי שהוא נוסע פחות מהמהירות המותרת – ואכן – בתקופות שנסעתי איתו תמיד "צחקתי" איתו שהיכן שמותר לנסוע 80 קמ"ש הוא נוסע 70 והיכן שמותר לנסוע 50 קמ"ש הוא נוסע 40 ותמיד הוא היה עונה לי שהוא מגיע עם הנוסעים מהר או במקרה הגרוע ההפרש אינו עולה על 5 דקות.
- באמצע שנות השמונים הוצע לי לשרת כקצין חימוש באגד תחזוקה של אוגדה 880 ואני ביקשתי לשרת דווקא באגד התחזוקה המקביל – באוגדה 194 כשאחת הסיבות המובילות לכך היתה העובדה שזו הייתה יחידה בה שרת בעברו שמעון, ידעתי שביחידה בה שמעון שרת יש לבטח תשתית חימושית טובה וכדאי לשרת שם כקצין חימוש כשהסכוי להצליח שם גבוה.
- כשהונעתי לאגד התחזוקה 836 אחד הדברים הראשונים אותם עשיתי היה ליצור קשר עם יהודית (אשתו של שמעון) לקבל את רשותה ולהקים אנדרטה על שמו בצמוד למשרד בו שרת באגד התחזוקה.
- עד כמה שזכור לי פעמיים היה שמעון מעורב בתאונות דרכים ובשתי הפעמים היו אלה תאונות בהן לא היה הוא הנהג – פעם בדרך למחנה "עופר" בתאונה בה הרכב בו נסע פגע בעץ ורגלו נשברה וזמן לא רב אחרי החלמתו מפציעה זו היה מעורב בתאונה הקטלנית בה קיפח את חייו

יעקב סגל

הזכרון הראשון משמעון היה שאים מרפה ממני מזכור לי את סיפור העליה, הייתי אז בן 6, אני זוכר שהגענו לחוף הים באותה לילה מאוחרת ושנינו הסתתרנו מאחורי סלעים. כל אותם רגעים של המתנה שמעון בקש שאהיה בשקט. לאחר זמן מה ראינו סירה. שמעון נשא אותי על כתפיו ורץ עימי לסירה שהשיטה אותנו לאוניה שהגשימה את חלום העליה לארץ ישראל.

אני מניח שברגעים בהם המתנו מאחורי הסלעים לא היה קל לשמעון, החשש והחרדה שמה יתג שוטרי משמר החופים ליוו אותו כל אותם רגעי ההמתנה אך בדיעבד כמו שלמדתי להכיר אותו עם השנים, שמעון תמיד שידר עוצמה ובטחון, הרגשתי כל כך בטוח והיה לי כיף על הכתפיים החסונות של שמעון אחי.

אני זוכר את שמעון תמיד מנסה לנטוע בי משמעת ומדי פעם היה מחזיר אותי לתלם. אני מודה שיראית בפניו ורכשתי לו כבוד רב.

במקרה אחר, הייתי אז חייל, הואשמתני בעבירה שחייל אחר ביצע ועקב כך הושמתני במכבוש. רק לאחר בירור מקיף ולאחר ששמעון שוכנע במלוא חפותי היה מוכן להפעיל את קשריו לשחרר אותי מהמאסר בכלא. לולי הייתי חף מפשע שמעון לא היה נוקף אצבע לשחרר אותי מהכלא - במצבים כאלה אין סנטימנטים.

אחד הזכרונות האחרונים משמעון שמעון מאד רצה שאבוא לבקר אצלו בבית. כאשר שמע שיש לי בת זוג הוא הפציר בי לא אחת לבוא לבקר וכל פעם הבטחתי שאבוא וזה לא ממש הסתדר. הסיבה בעצם היתה כי אז לא הייתה לי מכונית וגם לא היתה מצויה בידי הפרטה. באחד הימים וללא הודעה מוקדמת התקשרתי אליו והודעתני לו שאני מעוניין לבוא לבקר עם חברתי אלא שלא היה לי איך להגיע ושמעון, עם עיניים טרוטות, לאחר יום עבודה מפרך הגיע על מדוי, הסיע אותנו אליו הביתה, הגיש כיבוד כיד המלך ואירח לנו חברה מעניינת ואחרי הכל אף דאג להסיע אותנו הביתה בחזרה.

שמעון יזכר בליבי לעד עם כל התכונות האצילות בהן ניחן, העוצמה, הנתינה, המסירות, האיפוק, היושר וההגינות, ההתמדה ואהבת הזולת, אנצור אותו בליבי לנצח.

מוריס

בר מצווה: זה הזכרון הראשון שלי משמעון חגגו את בר- המצווה שלו בבית שבו היה בית הכנסת של
כבא משה. באותו היום הגיעו אנשים רבים מן הרגיל. האוכל היה מן המשובחים שהיו אז. המסיבה היתה
"פיצוץ" בקיצור: העליה לתורה היתה מאוד מרגשת. התרגשתי מאוד שאחי הגדול שהעצתי קרא בתורה.

זכרון מימי נעוריו: זכורים לי המפגשים שלו עם בני הדודים ובעיקר עם בן הדודה באבי שדומה לו
להפליא. כשמעון היה יוצא לבילוי עם חבריו היה מתלבש בשיא האופנה בקיצור... מתוקתק. החסרוקה
תמיד היתה מכודרת מאוד.

מעם זכור לי ששמעון קיבל עבודה מחוץ למרקש והתחיל לארגן ולסדר את כל הדברים והסיוורים כדי
שלא יחסר דבר. מה שאפיין אותו זה שהוא היה "יקה".

העליה לארץ של רימונד, אסתר ודויד. הוא לקח אותי ואת רימונד לצד ערב העליה ואמר לנו לשמור על
דויד בדרך ובעיקר הדגיש שלא להתקרב לבחורים. ואם משהו יבוא ויתקרב אלינו שנלך לדווח לממונים
עלינו.

אחת הפעמים ששמעון נכנס הביתה בסלע כועס על כך שהוא לא היה בסדר על הכביש ובאותה הנשימה
אמר לה: "אם לערבים היה שכל היו נותנים לנו נפט והיינו הורגים את עצמנו".

לפני שהתחתן, שמעון היה מנהל שיחות נפש עם אמא שלו "סבתא זהרה". היה שוכב על המיטה כשראשו
על הבכיים של אמא והיה אומר לה: "רק איתך אני אתחתן"... זה היה קורה בעיקר בשבתות בבוקר.

כשמעון עדיין היה גר בבית הייתי נערה ובאותה התקופה היתה מעין יראת כבוד מהאח הגדול. זה
התבטא בכך שלא ישבנו לשוחח באופן חפשי עם האחים שלא היו בקבוצת הגיל שלנו.

לפני הגרושין שלי, גילברט לא רצה לתת לי גט ושמעון החליט לסדר את העניינים. הוא עלה אליו לבית
של אימו של גילברט במדים... וירד למטה ואמר לי "הכל בסדר! הוא ייתן לך גט" אח"כ הוא סיפר לי מה
היה שם בדיוק.

ביקור של שמעון בשארם אל שייך. הוא הגיע עם יהודית והילדים ודויד אח של יהודית עם משפחתו. זו
היתה הפעם הראשונה שישבנו לדבר כמו חברים בלי ה"דיסטאנס" של אח גדול ואחות קטנה ולצערי
בדיוק כשהתחיל הקשר נקטע באיבו.

הביקור אצל שמעון ויהודית שבת לפני נפילתו: הגענו אל שמעון ויהודית בהפתעה והוא התלהב מאוד
מביקור. היה זורק מילות חיבה ביידיש ובמרוקאית לילדים הקטנים.

הזויתו של שמעון: הגעתי בדיוק אחרי שהניחו אותו בקבר והחלו לכסות בחול... לא האמנתי שלא אראה
אותו בפעם האחרונה. הכל נשמט לי מהידיים ביום אחד.

אתי אהרון

את שמעון ז"ל הכרתי בזמן היותי חבר של רחל זריהן בשנת 1973. חלפו 25 שנים למותו והזיכרונות עדיין קיימים... היה לנו מכנה משותף... עבדנו באותו ארגון הנקרא צבא הגנה לישראל... שמעון היה זקן ממני... איש קבע ואני צעיר, עדיין בשורות חובה בקושי סיימתי קורס קצינים.

זכור לי אירוע שהיה באפריל 1974. איך שהוא קבענו להיפגש ביפו לאחר שעות העבודה, ולאחריו ניסע ביחד לבתי-ים שם גרה אז שמעון ויהודית. נפגשנו בשעה 18:00 לערך והיה לי אז רכב צבאי הידוע בשם ג.נ.ת בעצם זה רכב משימתי וחל איסור להשתמש בו לנסיעות מנהלתיות. ואז... איך ששנינו עולים על ה.ג. משטרה צבאית מאחורינו... אני עוצר בצד... מתפלל בלחש שנצא מהביקורת בשלום כי היה לי רישיון צבאי לנהיגה ברכב פרטי אבל לא ל.ב.ג!

ואז שואל אותי שמעון אם יש לי רישיון נהיגה מתאים... עניתי לו לא!!!
ואז ראיתי איך שמעון מוריד את דרגותיו לבל יסתבך, מביט בי נזף... השוטר הצבאי איך שהוא ירד ממני מהרישיון... ורשם לי דו"ח על נסיעה מנהלתית... חיכינו שילכו והמשכנו לבתי-ים.

בבתי-ים באותה שנה הייתה רחל גרה אצל שמעון ויהודית, כך שהייתה לי סיבה לבקר אצלם. לרחל קרא שמעון בכינוי חיבה ריחלה.

מזיכרונותיי... שמעון היה אדם ששמח בחלקו, לא התלונן, תמיד חשב איך יש לו פתרונות לבעיות חימושויות שנצרו... להלן אחד מהם...

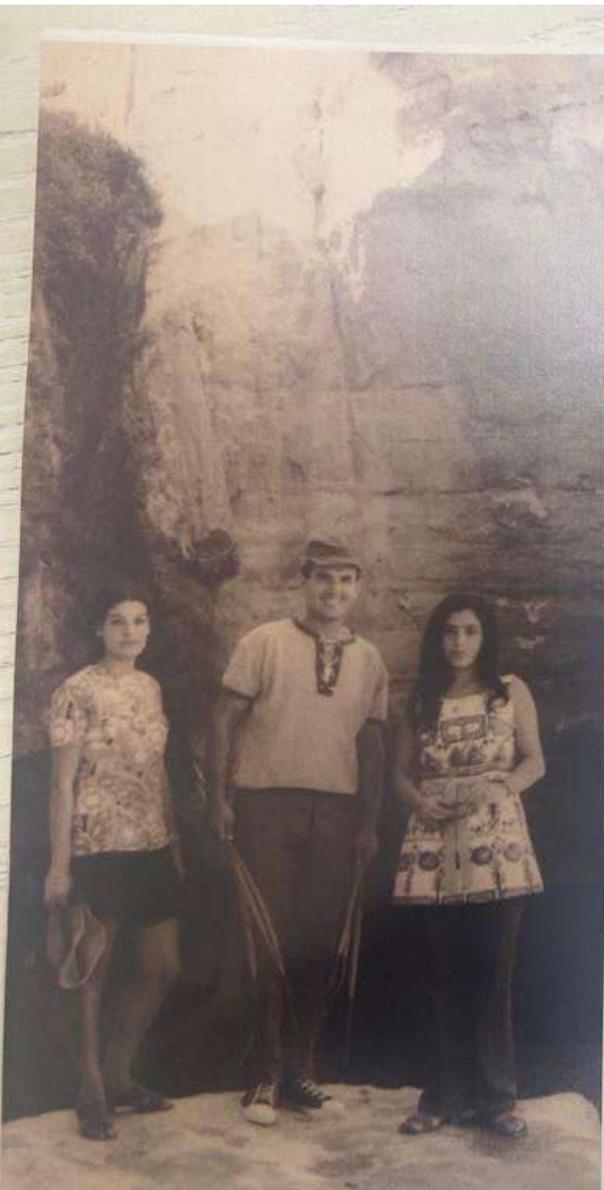
באותה תקופה נכנסו לצבא ג'יפים אמריקאים... איזה רעש בקע מהג'יפ... פשוט בלי אטמי אוזניים אי אפשר היה לנהוג... ואז שמעון נכנס לתמונה. הוא חקר את מערכת הג'יפ והגיע למסקנה שיש אפשרות להקטין את הרעשים אם מגרדים מספר רכיבים כגון דריישפט ועוד רכיבים נוספים. בסוף הצליח להקטין את כמות הדציבלים ואת הרעשים לסביר. היום, על פתרון כזה היה מקבל פרס הרמטכ"ל.

לצערי הקשר שלנו בין השנים 1973-1982 שה"כ 9 שנים ברוטו בלבד... ואולם הם היו משמעותיות עבורי שק ב-1976 רחל ואני התחתנו אבל אז טסנו בשליחות הצבא, עד אוגוסט 1981 כך שבפועל הייתה לנו שנה אחת נוספת של קשר, עד שבמלחמת לבנון הראשונה נהרג. הוא-כקצין חימוש ואילו אני משרת בפיקוד צפון כקצין זיהוי חללים. זכור לי שקבלתי טלפון שיש חלל צה"ל שנפטר על שולחן הניתוחים ביקשתי פרטים ונדהמתי... טסתי מיד לרמב"ם ולצערי הייתי צריך לבצע את הזיהוי של בן משפחתי... תוך כדי עבודת הזיהוי... עבר לי סרט על דמותו של שמעון... בצבא באירועים משפחתיים, עד היום חיוכו... האופטימיות האופיינית לו... שמעון לקח את החיים באופטימיות... בטוחני שהוא גם נפרד מהעולם באופטימיות... כמי שעשה הכל למען הצבא... מעל ומעבר... כשסיימתי לבצע את עבודתי כקצין זיהוי, נישקתי לו בראשו, וכך נפרדתי ממנו... לעד.

ז'הי זכרו ברוך לעד!

אביתר

שמעון ז"ל אהב את הארץ ואהב לטייל בה, תמיד אזכור את שמעון כגבר נאה עם חיוך
ואהבת אדם. שמעון שמר על פיגורה יפה הוא היה בחור כארץ אני חושבת כמו גולי עכשיו.

זכור לי לאחר החזרת ירושלים וחברון לשליטתנו, שמעון לקח את אבי ז"ל ואותי לטיול בקברי
האבות השמחה שדבקה בנו לא אשכח את אשכולות הענבים שקנינו בחברון זה הזכיר לי
את סיפורי התורה בקשר למרגלים שבאו לישראל וחזרו עם אשכולות הענבים.

סיפור זה אני מזכירה כי הוא נחרט בזיכרוני יותר מכל למרות שאני נסעתי לטיולים רבים עם
יהודית ושמעון ז"ל כמו למשל נסיעה לשארם השייך לחוף הים הנפלא שם, לנואיבה, שמעון
נתן לי את משקפת המים לצלול לראות את החיים בתוך הים נבהלתי מאד מהדגים נפצתי
ושמעון מאד דאג לי ואף פינה אותי באמבולנס, כמו כן נסענו לעמוקה, לאילת.

שמעון ז"ל אהב מוזיקה ואהב מאד את האבנים המתגלגלות והדביק את כולם באהבה
ללהקה.

ליהודית אחותי הוא קרא בכינוי חיבה ג'טה.

כאשר מישהו היה זקוק לעזרה בכל נושא שמעון היה שם, היה לו לב רחב מאד.

מאד כואב שאדם עם תכונות כאלה שהיה יכול להשפיע על המשפחה שלנו ועל החברה בכלל
בדרך התנהגות יפה, בחברות, בדרכי הנועם שלו הלך לעולמו בטרם עת והשאיר אלמנה
מטופלת בשלושה ילדים קטנים.

בת שבע חדר

את הלילה בו הודיעו על מותו של אבא אני זוכרת היטב למיטתם: כל מה שקדם לכך, לצעורי, נמחק ונעלם ברובו
מזכרוני. נשארו קטעי זכרונות ספורים: תמונות, תחושות, ריחות...

אבא נהג להמציא כינויי-חיבה לכולם. הכינוי שלי היה נחשתקה.

אבא אהב לספר בדיחות ולהצחיק. הסיפורים האהובים עליי היו מעין הצגה על הטבח הצבאי על האופן בו הוא
מכין קציצות. היום הייתי חושבת שהתשובה שלי היא "אבל ילדים התגלגלו מצחוק". גם נועה ביתי חושבת
שהבדיחה "מצחיקה לאללה".

לאבא היה כתב יד יפה במיוחד ובכל הדממות שהייתי צריכה להכין פלקט לבי"ס הוא היה עוזר לי בכתיבה
ובאיור. היינו יושבים על הרצפה ואני הייתי עוקבת אחרי כתיבתו בהערצה. עד היום אני מוצאת את עצמי
משרבטת אותיות דפוס ומנסה לחקות את דרך כתיבתו.

תמונה שנחקקה בזיכרוני - אבא רוכן על ההגה לאחר שגילה שכמעט דרס את נני. הוא נסע לאחור ונני רצה
אחריי. אני זוכרת את המבט הקפוא-המום...

באחת מנסיעותנו לסיני, בחופשת הפסח, נשארונו בלי מצרכי אוכל וכל שנשאר בחיקם היו מצות ותפוזים. אבא
אילתר סנדוויצים של מצות עם פרוסות תפוז. היינו מרוצים מהרעיון...אני לא בטוחה כמה אהבנו את הטעם...

תמונה - אבא עם מכנסי החאקי הנצחיות והסיניקס צבאיות.

אבא אהב מתוקים וכשהיה נפגש בתגובות כמו "מה אתה ילד?" היה אומר "כן, גם אני הילד של אמא שלי".

ריח - לאבא היה ריח של צבא וריח של בית. ריח צבא, אחרי יום עבודה, היה מן תערובת של זעה וגריז...

אבא נהג לנהוג במכוניות צבאיות גדולות כמו D200 ורנו. אני אהבתי מאוד את הנסיעות במכוניות אלו משום
שהתא האחורי היה פתוח ויכולתי לנשום איר צח ולשיר בקולי קולות בלי שאף אחד יתלונן...

תמונה - אני ואבא במעלית ואבא מספר לי בהתרגשות רבה שנולדה לי אחות.

תמונה אחרת - אספה גדולה על שלא היו פילמים במצלמה בתום טקס הסיום של כיתה ח'.

אבא אהב מאוד את אמא. אני זוכרת את מבטיו המעריצים ואת דברי החיבה שנאמרו...אהבתם של הורי תמיד
תהווה השראה ומודל לחיקוי עבורי...

תחושה - גדלתי עם התחושה שאבא מאוד גאה בי. זכיתי להרגיש נאהבת ומוערכת...

תחושה מספט ותמידיית - שאבא שם למעלה שומר עלי ועל משפחתי...

אות מלחמת שלום - הגליל

ניתן ל-483053 רס"נ סימון זריהן ז"ל
אשר בטל חלק בהגנת העם והמולדת

צבא הגנה לישראל

ויצרו בצרור החיים את נשמתם

דפוס - 25
א"ת - 1
המל"כ - 1982

השפעת זרועות המילואים

הסדר שמעון זרעה נש"ב בעת שירותו במבצע "שלום הגליל" בדום
11.3.1972 - 1982 - ימי המנדט המל"כ

היה זה כאשר חזר סמיון בשנת 1972 יחד עם חבריו ליחידה,
טינון שמטרתה הייתה הכנת השטח והאמצעים לקראת בניית החטיבה
ללחימה ברבונ.

שמעון שגיח היה מעבודה ללא יאנו, נרדם על ספסל באחורי
המכונית.

בהגיע הרכב לבקעת הירדן מדרום למושב "סחול" קרתה התאונה בה
נסע.

דופא ומסוק שהחשו לעזרה לא יכלו לאגרונו להושיע.

בתודשי חיינו האחרונים של רס"ן שמעון למדתי להכיר את מרכיב
ומכל ליבי מייב אני להדגיש שבכל מהלך שירותי לא הכרתי רבים
הדומים לשמעון במסירות, באחריות, במכונה המקצועית ובדריסתו
הבלתי נלאית לצדק, ליושר ולטימול במייליו ובכלי הנשק והרכב
עליהם היה מופקד.

נעים גם היה לשוחח איתו על נושאים שונים בהם יטע מחור
נסיונו וחמור חור חיוך וכרות טובה. כן ניכרו מדבריו אהבתו
ודאגתו לאשתו, ילדיו הנפלאים, הנריה ובני משפחתו.

יודע אני שאין במילים אלה די כדי לנחם אולם כראוני שמעון
ששוחסם אנו, חבריו, סמוניו ומפקדיו, ליגונכם ועומדים אנו
לחייכם בכל שניתו לסייע. יכולים אדם, ילדיו, אשתו, הנריה
ובני המשפחה להיות באים כמעשיו ודרך פעולתו של רס"ן שמעון
שלאדם נחור אנו את חילינו.

עדי לבנת, אל"מ
מפקד היחידה

